

«Interpretar és fugir de la realitat»

TEATRE. Roger Coma (Barcelona, 20 d'octubre de 1976) És un actor, director i escriptor català. En el cinema, és conegut pel seu paper de professor de la postguerra a la producció catalana *Les veus del Pamano*. I en la televisió destaquen els seus papers a sèries com ara *Porca Misèria* (TV3) o *Jet Lag* (TV3). Actualment, Coma interpreta el paper del president en l'obra *L'electe*.

À
À

Quan decideixes ser actor?

Ho vaig decidir sense decidir-ho. Amb catorze anys ja vaig començar a fer teatre, els pastorets a Banyoles, una obra amateur rere una altra. Jo estudiava, m'interessava la química, la física, però jo sabia el que realment m'agradava, a què dedicava les hores lliures era al teatre, a pujar els escenaris.

Teatre, cinema, televisió.... De tot el que has fet, què és el que més t'agrada?

M'encanta l'audiovisual. Al contrari que en el cinema, que té una aurèola de benestar i elegància, tot és més pausat i sòlid, en la televisió hi ha velocitat i immediatesa que per a mi és un estímul. El fet que la càmera estigui a un parell de pams teus em permet una aproximació psicològica del fet d'actuar, per a mi és bàsic.

Hi ha algun projecte en concret amb el qual et quedaries?

Al llarg de la meva carrera professional he fet moltes coses que m'han agradat bastant. No sabia amb què quedar-me.

De tot, ressaltaria la sèrie televisiva "El Crack" amb un to d'humor i cinisme. També, "Tornarem" una TV muvie sobre el final de la 2a Guerra Mundial. La manera de rodar una pel·lícula, el treball que vam fer de camp i treballar en recreacions militars va ser un tipus de treball que no estic acostumat a fer, va ser tota una experiència que m'emporto. Finalment, "Les coses grans" la meva web sèrie, és com anar de càmping, com anar de guerrilla, però en format petit. Tot això són coses que m'agraden molt i em reconcilien amb aquesta professió.

D'entrada, felicitats! Aquest passat 2016 has rebut un premi Ondas per la web serie Les Coses Grans. Esperaves aquest premi?

No, no ens ho esperàvem però ha sigut una sorpresa molt agradable. Nosaltres ja feia un parell d'anys que havíem arrancat la sèrie, i sí, ens han arribat un parell de premis: el Premi Ondas 2016 i el Premi VOC del públic a la millor web sèrie.

Li donaràs més vida a la sèrie? És a dir, hi haurà una altra temporada de Les Coses Grans?

Estem entre mirar de fer una tercera temporada o amb el mateix to saltar de projecte. Estem maquinant alguna cosa segur, però no sé si serà les coses grans 3 o les coses tortes 1, el que sí que és segur és que sigui el que sigui es mourà en aquesta línia.

I parlant de Les Coses Grans, com sorgeix la idea del projecte? I la idea que fos una web serie?

El que volíem era crear un espai audiovisual a internet. Aquest tipus de projecte té una recuperació de diners molt precària, per això una productora gran no s'ho pot permetre, en canvi, per a nosaltres és una manera més de picar pedra.

Jo sempre he escrit, i el fet de poder-ho portar a l'audiovisual em va tibar. Em surt molt fàcil, molt natural, estic trobant un to que m'agrada, un híbrid entre comèdia i una reflexió metafòrica absurda. Que no sigui tot de cara a la broma fàcil li dóna una certa consistència.

L'ELECTE

Ramon Madaula és l'autor i actor de l'obra; com ha estat treballar al seu costat?

Amb ell ja ens havíem conegut fa tres o quatre anys fent "El mercader de Venècia" al Teatre Nacional (TNC). M'agrada molt el Ramon, té el millor i el pitjor dels catalans. És una persona circumspecta, introspectiva amb coses i neuròtica, però alhora amb ganes de ser sociable. És un home molt honest, sincer, treballador. Treballar amb ell ha sigut increïble, he fet una empatia 100% amb ell.

Quin és el punt de partida de l'obra?

El Ramon havia escrit una obra que durant els assajos ha anat ampliant-la una mica. Hem anat vivint aquest procés d'ampliació donant-li cos a una trama més que a una altra. Ha sigut molt bonic, no només el fet en si de treballar a escala interpretativa, sinó, a escala de construcció dramaturgica.

Aleshores ha construït aquesta peça d'un president i un psiquiatre. És una comèdia amb un to d'ironia i sobrietat, hi ha algun moment esperpèntic i surrealista on la gent s'ho passa sorprenentment bé.

L'electe és una batalla entre el president i el seu psiquiatra. Com és aquesta batalla? Però, que hi ha darrere de cadascun dels teus personatges?

Confronten dos mons: el del president que d'aquí a quatre hores ha de fer el discurs d'investidura amb la parsimònia del psiquiatre que busca la intimitat.

El president és una persona altament pragmàtica que ha fet una carrera política per fugir d'una realitat. No és un polític vocacional, sinó que l'han empès en el lloc en què es troba i el públic li ha creat un discurs, en lloc de venir ell amb una proposta. Jo crec que en l'obra hi ha un posicionament a favor del debat i un procés de teràpia, de canvi personal

Interpretes el paper del president. Per preparar-lo, t'has inspirat en algun president o algun polític? Com ha sigut aquesta preparació prèvia?

El Ramon té molt referent dels Kenedy. Tot i això, l'ho interessant de l'obra és que és fan diferents lectures, hi ha qui ho llegeix com a clau del procés o com a creixement personal. Apareix el concepte de petit deliri, un deliri controlat, imaginar-te uns possibles escenaris (imaginacions).

En els assajos hem tingut molt temps i hem pogut parlar molt. Hem treballat l'obra mil·límetre per mil·límetre, hem buscat psicològicament quin és el procés d'aquests personatges.

L'electe només te dos personatges, com és treballar en un projecte on només sou dos actors?

Els assajos són de menjador i hi ha una gran facilitat a l'hora d'entendre. L'inconvenient és que dos personatges dalt l'escenari de seguida s'esgoten les possibilitats. A vegades es nota el pes de ser només dos, t'obliga molt a enganxar-te amb el diàleg i la mirada de l'altre i a no abandonar. Això la fa ser una obra molt esgotadora i difícil.

I ens podries descriure quina sensació tens quan estàs dalt de l'escenari?

Estar a l'escenari és un esforç per evitar la realitat. La realitat és que hi ha molta gent que t'està mirant i tu has de fer un esforç per obviar això i centrar-te únicament amb l'altra persona. T'obliga

a estar pel que estàs, acaba sent un exercici terapèutic.

Finalment, com compagines la vida personal amb la feina?

Malament! Fa poc que he tingut fills i és una època en què és difícil renunciar als fills, abandonar-los, aparcar-los. Tens una feina, et truquen, t'obliguen a un horari i ho compleixes de manera parcial i si, a més, jo m'autodisciplino el resultat de tot acaba sent una mica complex. Però vaig fent, em llevo més d'hora, vaig a dormir més tard i vaig més cansat, però la vida és això anar empenyent.